

[Krag.]

rentebyrde, en Nedsættelse af den samlede Skatte- og Gældsbyrde til ca. to Trediedele af den nuværende.

Og hvad Dækningen for Overførelsen af hidtil kommunale Udgifter til Staten angaar, har vi ogsaa anvist denne, for det første ved vort Krav om et effektivt Arbejde paa samtlige Udgiftsbudgetter med det Formaal at naa til Beparelser. Vi har erklæret os rede til ogsaa at medvirke til indirekte Afgifters Gennemførelse, og havde man gennemført de sidste Aars indirekte Skatter til dette Formaal i Stedet for til en øjeblikkelig Understøttelse, saa vilde Opgaven gennem disse Skatters delvise Permanens have været varigt løst. Hvorledes kan da paa denne Baggrund den højtærede Statsminister rette Beskyldninger mod os, som han gør? Jeg kan dog ikke tro andet end, at den højtærede Statsminister, hvad denne Sag angaar, er bekendt med den Forhandling, som i forrige Rigsdags-samling fandt Sted i dette høje Ting. Vort Forslag er jo ganske vist blevet syltet, det blev sendt til Udvalg, og saa hørte vi ikke mere til det — men ogsaa i denne Sag gælder det gamle Ord, at Sandheden marcherer, og længe lader Retfærd sig ikke sætte i Skammekrogen, ikke en Gang af en nok saa magtfuld Statsminister. Og Landbrugets Ejendomsskatter er Uret, ikke blot overfor Landbruget, men overfor hele Samfundet, saasom de er en ikke uvæsentlig Hindring, som jeg har udviklet det, for Genskabelsen af Rentabiliteten i vort Hovedeksporterhverv, som er Vilkaaret for, at vi kan komme økonomisk paa Fode.

Men selvfølgelig hænger vi fra Venstre os slet ikke i netop den af os angivne Form for at tilvejebringe Ret og Skel i denne Sag. Den højtærede Statsminister siger — Sp. 1297 —:

„Vi kan, saaledes som det tidligere er sagt, tale om at gøre en vis Del af Ejendomsskatterne bevægelige i Forhold til Konjunkturerne, for saa vidt en praktisk gennemførlig Ordning her kan tilvejebringes.“

Ja, noget lignende sagde den højtærede Statsminister ogsaa i den Tale, hvormed han aabnede Rigsdagen den 4. Oktober, og jeg vil udtale det Haab, at det maa lykkes den høje Regering at finde praktisk gennemførlige Former for en saadan Ændring, som skulde gøre Ejendomsskatterne bevægelige i Forhold til Konjunkturerne. Vi er selvfølgelig rede til at beskæftige os med en saadan Plan, til at forhandle sagligt om

den, naar den maatte fremkomme, en Forhandling, som vi haaber kan løbe parallelt med Forhandlingen om det Forslag, som vi sammen med det konservative Folkeparti paa ny agter at fremsætte.

Men det haster jo. Tiden iler, og Beskatningen vokser, og jeg maa derfor lyse efter snarlig Indfrielse af det Løfte, den højtærede Statsminister her har givet. Thi at Frelsen fra Tidens Vanskeligheder, først og fremmest for Landbruget, skulde komme gennem de Forhandlinger, der for Tiden føres i Vest og Syd, ja, det har vi jo Lov til at haabe paa, vi har Lov til at klynge os til Forventningen derom, men jeg maa sige, at nogen stor Tro derpaa har jeg ikke.

Vi har i højere Grad, end vi selv maaske ved, og i alt Fald i højere Grad, end Flertallet i denne Sal vil erkende, vor Skæbne i vor egen Haand. Det ærede Medlem Hr. Christiani paaviste i Aftes dette paa et saare betydende og betydeligt Omraade, og den Konklusion, det ærede Medlem naaede til, kan jeg ganske underskrive. Thi kun gennem Genskabelse af det danske Landbrugs Rentabilitet løses Krisen og det dermed uløseligt sammenbundne Beskæftigelsesproblemaal. Og jeg vil sige til den høje Regering, at vi maa tage fat paa Opgaven i dens fulde Realitet, medens vi endnu har Kræfter til at tumle med den. Skatter og Byrder maa nedbringes, de direkte Driftsudgifter ligesaa, Lønninger, Renter o. s. v., hvis man da ikke vil gaa ad Veje, som forskellige ærede Medlemmer under denne Debat har peget paa, det ærede Medlem Hr. Duborg forleden Dag, det ærede Medlem Hr. Korsgaard i Aftes, Veje, som jeg dog ikke ved, om de vil anse det for muligt at følge — jeg tvivler i alt Fald paa, at dette gælder for det ærede Medlem Hr. Duborgs Vedkommende; om det ogsaa er Tilfældet for det ærede Medlem Hr. Korsgaards, tør jeg ikke sige —, thi det Bidrag til Udligning af den saare ulykkelige og ulykkesvangre Forskel mellem Eksportpristallet og Drifts- og Forbrugspristallet, som en Kronepolitik, afpasset efter de indre økonomiske Tilstande, kan give, en Forventning, hvortil jo meget talstærke Kredse i vort Folk knytter sig, ja, dette Bidrag tvivler jeg paa vil være i Stand til blot i nogen Maade at løse Opgaven. En Løsning ad Kronefaldets Vej betyder nemlig efter min Opfattelse i alt Fald andre, maaske lige saa dybtgaaende og lige saa vidtrækkende økonomisk skadelige Virkninger, som Opretholdelsen af de nuværende Tilstande gør. Og det er jo desuden tvivlsomt, om vi ad Kronefaldets